

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) Mgr. K. K.

b) R. K.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Františkem Kubínem
sídlem Zákostelí 725/16, 736 01 Havířov-Bludovice

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti

osob zúčastněných

na řízení:

1) L. P.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2) D. P.

3) J. C.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. MSK 6461/2019, ve věci povolení stavby

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 24. 4. 2019 domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu města Karviná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 10. 2018, č. j. SMK/152138/2018, kterým stavební úřad vydal stavební povolení pro stavbu rodinného domu, žumpy, vsakovací jímky včetně vsakovacího vrtu a účelovou komunikaci veřejně nepřístupnou, a to vše na pozemcích parcelních číslech X, v katastrálním území Karviná-město (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti stavebníka J. C.
2. Žalobci zrekapitulovali skutkový stav předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Uvedli, že dne 19. 9. 2016 obdržel stavební úřad, odbor stavební a životního prostředí žádost J. C. o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro soubor staveb, mj. rodinného domu s garáží, oplocení, účelovou komunikaci veřejně nepřístupnou, manipulační plochu, dešťovou kanalizaci, akumulární jímku, vsakovací jímku, zasakovací drény, splaškovou kanalizaci, žumpu, vodovodní přípojku, odběrné vodovodní a elektrozařízení vedené mimo budovu, a to vše na pozemcích par. č. X v katastrálním území Karviná-město (dále jen „předmětná stavba“). Stavební úřad vydal dne 18. 10. 2016 ve smyslu ustanovení § 94a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) usnesení, ve kterém vyloučil povolení stavby rodinného domu a dalších souvisejících staveb ze společného řízení a stavební řízení přerušil do nabytí právní moci územního rozhodnutí. Stavební úřad následně vydal dne 14. 11. 2016 usnesení, ve kterém přerušil řízení o povolení stavby do doby nabytí právní moci rozhodnutí o umístění předmětné stavby.

3. Stavební úřad vydal dne 3. 4. 2018 územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 8. 2018. Následně stavební úřad opatřením ze dne 13. 9. 2018 oznámil účastníkům řízení, že bylo zahájeno řízení ve věci povolení předmětné stavby. Stavební úřad oznámil všem zainteresovaným stranám, že upouští od ústního jednání a pro uplatnění námitek a závazných stanovisek, stanovil lhůtu 10 dní ode dne doručení oznámení. Žalobci uplatnili své námítky dne 10. 10. 2018, které se týkaly neveřejné účelové komunikace a zasakování dešťových vod. Dne 30. 10. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí pod č. j. SMK/152138/2018, kterým bylo podle ustanovení § 115 stavebního zákona a ustanovení § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování územního opatření a stavebního řádu, vydáno stavební povolení pro předmětnou stavbu. Jelikož stavební úřad neshledal podmínky pro zrušení nebo změnu dle ustanovení § 87 správního řádu, předal spis se svým stanoviskem v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu krajskému úřadu, který je příslušným odvolacím správním orgánem.
4. Žalobci v žalobě uvedli dva žalobní body. První z nich se týkal nevypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného. Žalobci považovali rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 10. 2018 za nezákonné, jelikož žalovaný uvedl, že se stavební úřad nemusí ve stavebním řízení vypořádat ve všech námítkami, které byly v tomto řízení uplatněny. Žalovaný uvedl, že v obecné rovině dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) platí, že správní orgán uvede v odůvodnění rozhodnutí informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námítkami účastníků, nicméně stavební zákon, jako zákon speciální ke správnímu řádu, stanoví pro posuzování námitek účastníků řízení ve stavebním řízení speciální úpravu, podle které se k námítkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, nepřihlíží (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). Dle žalobců nebyl takovýto postup stavebního úřadu ani žalovaného správný, jelikož již z obsahu námitek žalobců a dalších účastníků řízení bylo zřejmé, že vsakování vody do komunikace v celém zájmovém území není vhodné, a to vzhledem ke struktuře podloží, neboť se při větším dešti nebo tání sněhu voda zdržuje na povrchu pozemků. Tato skutečnost byla potvrzena mimo jiné ohledáním na místě samém, kdy pozemky jeví známky zamokření (viz. protokol MMK Karviná o ohledání na místě ze dne 11. 5. 2017). K podobnému výsledku dospěl rovněž znalec RNDr. M. K., CSc. Dle žalobců bylo tedy zřejmé, že správní orgány, ač byly na danou skutečnost opakovaně upozorněny, záměrně na ni nereagovaly a bagatelizovaly ji pouze odkazem na skutečnost, že tyto námítky byly již dříve uplatněny v územním řízení. Dle žalobců je takovýto postup správního orgánu formalistický a není v souladu s jejich právem na spravedlivý proces.
5. Druhý žalobní bod směřoval do vadnosti právního posouzení stavby komunikace jako věci mající za následek odnětí vlastnictví. Žalobci nesouhlasí s právním názorem stavebního úřadu, že účelová komunikace je součástí pozemku, bez ohledu na to, kdo ji vybudoval a financoval. Žalobci mimo jiné poukázali na řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 25 A 103/2018, o kterém nebylo doposud pravomocně rozhodnuto, kdy se podanou žalobou ve výše uvedené věci domáhali zrušení rozhodnutí správních orgánů v územním řízení z důvodu nezákonnosti těchto rozhodnutí pro vadné posouzení otázky vlastnictví veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobcům bylo známo, že správní soudy otázku vlastnictví účelové komunikace v minulosti posuzovaly odlišně. Odkazovali přitom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 10Ca 284/2005-56 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5As 62/2008-59 podle

kterých je nutné individuálně v konkrétní situaci posuzovat, zda se jedná, či nejedná o věc v samostatném právním smyslu. Žalobci na základě závěrů citovaných rozhodnutí měli za to, že je nutné považovat jimi zhotovenou stavbu účelové komunikace veřejně přístupné za stavební konstrukci, stavbu ve statickém smyslu, jako výsledek stavební činnosti žalobců, která byla jako taková tvořena vymezitelným kusem vnějšího světa.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 7. 2019 uvedl, že jeho rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019 bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu a jeho odůvodnění vyhovuje nárokům na něj kladeným ustanoveními §§ 67-68 správního řádu. Žalovaný odkázal ve svém rozhodnutí na rozhodnutí stavebního úřadu, jelikož se s jeho názorem s ohledem na ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona ztotožnil, a to v obou žalobních bodech. Žalovaný se rovněž vyjádřil k řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 25 A 103/2018, kdy dle jeho názoru samotné podání správní žaloby proti územnímu rozhodnutí nijak nevylučuje aplikaci ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení, když nebyl předmětné žalobě přiznán odkladný účinek. Na základě výše uvedeného se žalovaný domnívá, že obě žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto navrhli žalobu zamítnout.
7. Osoby zúčastněné na řízení se ve věci nevyjádřily.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stavební úřad obdržel dne 19. 9. 2016 žádost osoby zúčastněné na řízení p. C. (dále jen „stavebník“) o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro soubor staveb, jeho součástí byla mimo jiné i předmětná účelová komunikace veřejně nepřístupná. Dne 18. 10. 2016 vydal stavební úřad usnesení, kterým vyloučil povolení stavby rodinného domu a dalších souvisejících staveb ze společného řízení a stavební řízení přerušil do nabytí právní moci územního rozhodnutí. Dne 14. 11. 2016 vydal stavební úřad usnesení, kterým přerušil řízení o povolení stavby rodinného domu a dalších staveb s tímto souvisejících, mimo jiné také stavbu účelové komunikace veřejně nepřístupné komunikace, a to do nabytí právní moci územního rozhodnutí na soubor staveb, vedeného pod sp. zn. MMK/148502/2016 OSŽP/Sf. Dne 3. 4. 2018 vydal stavební úřad pod č. j. SMK/007078/2018 územní rozhodnutí, ve kterém rozhodl o umístění staveb (rodinného domu a dalších staveb s tímto souvisejících), o které žádal stavebník žádostí podanou dne 19. 6. 2016. Proti územnímu rozhodnutí nebyl podán žádný opravný prostředek, a proto výše uvedené rozhodnutí nabylo dne 24. 8. 2018 právní moci. Na základě této skutečnosti bylo dne 13. 9. 2018 oznámeno zahájení stavebního řízení na základě žádosti stavebníka ze dne 19. 9. 2016. Stavební úřad poučil dotčené orgány a účastníky, že mohli ve lhůtě 10 dní ode dne doručení tohoto oznámení uplatnit závazné stanoviska a námitky. Ve dnech 9. a 10. 10. 2018 bylo také umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 8. 10. 2018 nahlédli do spisu účastníci řízení, a to jeden z žalobců (p. K.) a jedna z osob zúčastněných (p. P.). Mimo jiné si pořídili kopie některých dokumentů. Dne 10. 10. 2018 uplatnili žalobci námitky, které se týkaly umístění neveřejné účelové komunikace a zasakování dešťových vod. Dne 15. 10. 2018 žalobci doplnili uplatnění námitek stavebního řízení, kde mimo jiné podali námitku podjatosti oprávněných úředních osob, a to konkrétně Ing. P. K. a Ing. L. K., MPA. Dne 17. 10. 2018 uplatnili manželé P. námitky ke stavebnímu řízení, které se svým obsahem shodovalo s uplatněnými námitkami žalobců. Dne 23. 10. 2018 vydal stavební úřad usnesení, ve kterém rozhodl o námitce podjatosti Ing. K. a Ing. K. tak, že ani jednu z nich neshledal podjatou, a tudíž je nevyloučil z úkonů ve stavebním řízení vedeném pod sp. zn. MMK/168047/2016 ve věci stavby rodinného domu a dalších souvisejících staveb

stavebníka. Dne 30. 10. 2018 vydal stavební úřad pod č. j. SMK/152138/2018 rozhodnutí o stavebním povolení, a to konkrétně na stavbu rodinného domu, vsakovací jímky (včetně vsakovacího vrtu), žumpy, a stavby účelové komunikace veřejně nepřístupné na pozemcích par. č. X v katastrálním území Karviná-město. Proti tomuto rozhodnutí podali manželé P. dne 27. 11. 2018 odvolání, které se doslovně kryje s jejich námitkami ze dne 17. 10. 2018, a tedy namítali nevhodné řešení odvodu vod z účelové veřejně nepřístupné komunikace a také že nebyl dán souhlas vlastníků (žalobců) s napojením se veřejně nepřístupné komunikace na komunikaci veřejně přístupnou, která se nachází na pozemcích, jež jsou ve vlastnictví žalobců. Dne 27. 11. 2018 podali odvolání proti stavebnímu povolení vydané stavebním úřadem, ve kterém kromě nevhodného řešení odvodu vod z účelové veřejně nepřístupné komunikace, namítají také dle jejich názoru zjevnou nepřezkoumatelnost stavebního řízení. Dále namítají, že se stavební úřad v rámci svého odůvodnění nevypořádal s již dříve vznesenými námitkami, kdy reagoval pouze tak, že námitky bylo možno uplatnit již v územním řízení. V poslední řadě žalobci nesouhlasili se stanoviskem správního orgánu o tom, že nejsou vlastníky jimi vystavené účelové komunikace na par. č. 2371/1 v katastrálním území Karviná-město. Dne 4. 3. 2019, č. j. MSK 6461/2019 tak, že odvolání žalobců a manželů P. zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 30. 10. 2018.

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s.
10. Soud předesílá, že rozsudkem ze dne 21. 1. 2020, který nabyl právní moci dne 6. 2. 2020, č. j. 25 A 103/2018 - 97, opakovaně zamítl žalobu žalobců proti územnímu rozhodnutí o umístění předmětné stavby, když předchází rozsudek ze dne 10. 4. 2019, č. j. 25 A 103/2018 - 67, kterým žalobu soud zamítl, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7As 188/2019-18. Krajský soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2020 posoudil otázku týkající se vlastnického práva žalobců; vycházel přitom ze závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 5 As 62/2008-59, podle kterého *„Pro posouzení otázky, zda je účelová komunikace (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) stavbou spojenou se zemí pevným základem, tj. samostatnou nemovitou věcí, nebo zda je součástí pozemku, na němž se nachází, jsou rozhodná stejná hlediska jako v případě jiných pozemních komunikací. Pokud je stavební provedení účelové komunikace takové, že lze jednoznačně vymezit, kde končí pozemek a začíná stavba, a pokud zároveň nelze stavební provedení účelové komunikace odstranit bez jejího zničení či zásadního zhoršení její sjízdnosti či schůdnosti, půjde o samostatnou nemovitou věc ve smyslu § 119 odst. 2 občanského zákoníku, která je samostatným předmětem právních vztahů.“* Optikou těchto závěrů krajský soud dospěl k tomu, že stavba komunikace Spojka je jistě stavbou, která je spojená se zemí pevným základem, lze určit, kde končí pozemek a začíná stavba, když s ohledem na účel komunikace – jedná se o příjezdovou komunikaci k stavbám rodinných domů – a povahu dané komunikace, která se napojuje na místní komunikaci (ul. Mickiewiczova), jak vyplývá z rozhodnutí o umístění stavby předmětné komunikace ze dne 1. 11. 2006, by došlo odstraněním povrchu komunikace, tedy stavby, k podstatnému zhoršení schůdnosti a sjízdnosti. Krajský soud také považuje za podstatné, že hlavním účelem komunikace Spojka je spojovací dopravní funkce a jejím omezením by došlo

k omezení přístupu k navazujícím nemovitostem. Zpevnění komunikace přitom nepředstavuje pouhou úpravu povrchu. Na základě těchto úvah je nutné učinit v souladu s citovanou judikaturou závěr, že komunikace Spojka je samostatnou nemovitou věcí, jejímiž vlastníky jsou žalobci. Na těchto závěrech krajský soud setrvává i nadále. Posouzení vlastnictví žalobců však je bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný shledal správným postup stavebního úřadu, který se s odkazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona touto námitkou nezabýval, neboť se jedná o námitku, která byla nebo mohla být uplatněna již v územním řízení. S tímto postupem žalovaného se přitom krajský soud zcela ztotožňuje, neboť je zjevné, že námitka týkající se vlastnictví předmětné komunikace již byla uplatněna v územním řízení a tam byla také vyřešena. V řízení o povolení stavby se k takové námitce tudíž nepřihlíží.

11. Pokud se týče námitky nevypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného, ani tato není důvodná. Uvedená námitka vychází z úvahy žalobců, že postup stavebního úřadu a žalovaného je formalistický. Tak tomu ale není. Pokud totiž žalobci uplatnili v územním řízení námitky, které následně shodně uplatnili také v řízení o povolení stavby a jedná-li se o námitky proti umístění stavby, jak je zřejmé i ve vztahu k námitce týkající se vsakování dešťových vod, jedná se o námitky, jež nemají v řízení o povolení stavby ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona místo. Postup stavebního úřadu i žalovaného je tudíž nutné považovat za správný.
12. Lze také zdůraznit, že povinnost správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9).
13. Krajský soud také připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se míry precizace žalobních bodů a vlivu precizace na následný přezkum správním soudem. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bylo k této otázce konstatováno, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“. Krajský soud tedy vypořádával vznesené žalobní námitky právě tou měrou, která odpovídala jejich precizaci žalobci.
14. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. března 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje